

ΣΤΕ 569/2018 [Εκδίκαση και εν μέρει αποδοχή προσφυγής κατά ΥΑ καθορισμού ανταλλάγματος χρήσης για παραχωρηθέντα τμήματα αιγιαλού και παραλίας]

Περίληψη

- Διαφορές, οι οποίες αναφύονται εξ αφορμής ατομικών πράξεων που άπτονται του ατομικού προσδιορισμού οφειλής από τέτοιο αντάλλαγμα, δηλαδή ατομικών πράξεων καταλογισμού δικαιωμάτων του Δημοσίου, συνιστούν διοικητικές διαφορές ουσίας, υπαγόμενες στην δικαιοδοσία των τακτικών διοικητικών δικαστηρίων, ενώπιον των οποίων άγονται με το ένδικο βοήθημα της προσφυγής,

Η προσβαλλόμενη πράξη αφορά, κατά το περιεχόμενό Σας, στον καθορισμό από το Δημόσιο χρηματικού ανταλλάγματος για την παραχώρηση στην εταιρεία, με υπουργικές αποφάσεις των ετών 1966 και 1968, της χρήσης αιγιαλού και παραλίας προς εξυπηρέτηση των σκοπών της, δηλαδή σε καθορισμό χρηματικού δικαιώματος υπέρ του Δημοσίου σύμφωνα με τη διάταξη της παρ. 7 του άρθρου 14 του ν. 2971/2001. Συνεπώς, το κρινόμενο ένδικο βοήθημα έχει τον χαρακτήρα προσφυγής, η εκδίκαση της οποίας ανήκει στο αρμόδιο Διοικητικό Πρωτοδικείο. Το Δικαστήριο όμως, κρίνει ότι συντρέχει νόμιμος λόγος, συνιστάμενος στην οικονομία της δίκης, να διακρατηθεί και εκδικασθεί η υπόθεση από το Συμβούλιο της Επικρατείας.

Το Δημόσιο έχει τη δυνατότητα να ζητά αντάλλαγμα (μίσθωμα) για τις παραχωρηθείσες εκτάσεις αιγιαλού και παραλίας, το αντάλλαγμα δε αυτό οφείλεται ανεξάρτητα από τις διατάξεις με βάση τις οποίες έγινε η σχετική παραχώρηση, ανεξάρτητα δηλαδή αν η παραχώρηση έγινε με βάση τις διατάξεις του ν. 2971/2001 ή αν είχε γίνει με βάση άλλες προϋσχύσασες ή ειδικές διατάξεις. Ενόψει όμως της πρόβλεψης για την αναπροσαρμογή του μισθώματος ανά πενταετία, η Διοίκηση, προσδιορίζοντας για πρώτη φορά με την έκδοση της οικείας πράξης, το ύψος του οφειλόμενου για κάθε έτος μισθώματος, δεν δύναται, ενόψει και των αρχών της ασφάλειας δικαίου και της προστατευόμενης εμπιστοσύνης, να το καταλογίσει αναδρομικά για χρονικό διάστημα που υπερβαίνει την πενταετία πριν από την έκδοση της πράξης αυτής.

Με την προσβαλλόμενη πράξη κατά το πλησσόμενο μέρος της, καθορίσθηκαν μισθώματα για την χρήση από την προσφεύγουσα, κατά τα έτη 1982 έως και 2011, των τμημάτων αιγιαλού και παραλίας ου είχαν παραχωρηθεί σε αυτήν με υπουργικές αποφάσεις των ετών 1966 και 1968 σύμφωνα με τον ν. 4171/1961. Εφόσον όμως ο καταλογισμός των εν λόγω μισθωμάτων δεν δύναται να ανατρέξει σε χρονικό

διάστημα που υπερβαίνει την πενταετία πριν από την έκδοση της προσβαλλόμενης υπουργικής απόφασης, η πράξη αυτή, καθ' ό μέρος αφορά στον καθορισμό μισθωμάτων για τα έτη 1982 έως και 2009, δηλαδή για το χρονικό διάστημα που εκτείνεται πέραν της πενταετίας (2010-2014) πριν από την έκδοσή της, δεν είναι νόμιμη. Για τον λόγο αυτό, που βασίμως προβάλλεται, η κρινόμενη προσφυγή πρέπει να γίνει εν μέρει δεκτή και να ακυρωθεί η προσβαλλόμενη πράξη κατά το μέρος αυτό. Περαιτέρω, λαμβάνοντας υπ' όψιν το συνημμένο στην εισήγηση του Προϊσταμένου της Κτηματικής Υπηρεσίας Νομού Αχαΐας πίνακα, με τον οποίο καθορίζονται επί τη βάσει συγκριτικών στοιχείων, μισθώματα 21.887 ευρώ για το έτος 2010 και 23.040 ευρώ για το έτος 2011 (πλέον χαρτοσήμου), το Δικαστήριο προσδιορίζει το σύνολο των οφειλόμενων από την προσφεύγουσα μισθωμάτων για τα δύο αυτά έτη στο ποσό των 44.927 ευρώ (πλέον χαρτοσήμου).

Πρόεδρος: Αθ. Ράντος

Εισηγητής: Αν. Σκούφαλος

Το πλήρες κείμενο της απόφασης θα αναρτηθεί αμέσως μετά την καθαρογραφή της από το Δικαστήριο.